

gyndelse her i Landet havde vi jo ikke disse Lønningslove; det var dengang saaledes, at man paa Finantsloven bestemte saavel Embedsmændenes Løn som deres Lønning. Nu vil jeg imødefomme de Duffer, der kunne være om at faae almindelige Regler, ved nemlig at gaae ind paa, at Lønningsfaterne afgjøres ved Lov; men derimod vil jeg have, at vi skulle vende tilbage til den Begyndelse, vi gik ud fra, nemlig at lade Finantsloven bestemme Antallet af de forskjellige Embedsmænd. — Der er i § 5 i det foreliggende Lovforslag en Bestemmelse, som ogsaa findes i flere af de nugældende Lønningslove, om Forening af flere Embeder og Bestillinger. Denne Paragraph vilde jeg ønske fjernet, idet jeg ikke antager, at det er rigtigt at have Embedsmænd, som bestyre flere forskjellige Embeder. Naar Staten har anseet en vis Lønning for at være den rette Betaling for et vist Arbejde, saa er der noget Selvomdfigende i at lade en Mand bestyre to Embeder for en mindre Løn, end der tilsammen er tillagt disse to Embeder; naar Sligt skeer, stiller det sig idetmindste for mig saaledes, at enten er Lønningen for eet af de to Embeder for høi, eller det er en Foranstaltning, som træffes i den Bedkommendes Interesse, for at han kan faae en større Indtægt; men derved lader man det let komme til at gaae ud over Embedsagernes Besørgelse. — Om Sædtillægets Udelukkelse er der allerede talt af det ærede Medlem for Aalborg (Zahle), og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dette Punkt. Jeg skal kun bemærke, at det er mærkeligt nok, at Sædtillæget, som i sin Tid blev vedtaget af Rigsdagen, nu skal sættes tilside for en Bestemmelse, som blev vedtagen af det uhykkelige Monarchies Representation, af Rigsraadet, der omtrent paa samme Tid, som Rigsdagen vedtog Sædtillæget, fastsatte en Forhøielse af henvend en Fjerdedeel i Lønningerne for de Embedsmænd, som hørte ind under Fællesrepresentationen. Der skal altsaa her paabyrdes os en Indretning, som er opfunden af en Representation for en politisk Tilværelse, som ikke mere er til, og hvis Opretholdelse og Opøsning er eensbetydende med de største Ulykker for vort Fædreland. Det forekommer mig at

ville være bedre, om Rigsdagen gik tilbage til eller rettere uvdividede Sædtillægsbestemmelsen til at gjælde for samtlige Landets Embedsmænd og altsaa fastholdt en Grundsetning, som den i sin Tid efter store Kampe har fundet det rigtigt at gjøre anvendelig paa de Embedsmænd, som vare under dens daværende Omraade. — I § 10 er der en Bestemmelse, med Hensyn til hvilken jeg ikke veed, om den skal antyde noget Særligt, eller om den kun er en Tilfældighed. Det hedder saaledes i første Linie af denne Paragraph: „For de Embeders Bedkommende, som ifølge en Lønningslov ere bestemte til Inddragelse, træder en saadan Lov først i Kraft ved Embedsledighed.“ Jeg vil spørge, om der, hvis det ved Finantsloven bestemmes, at en Post skal indtages ved Embedsvacance, da skal gjælde andre Regler i saa Henseende, eller er det blot en Tilfældighed, at der ikke staar: „ved Lov“? Thi dersom der stod: „ved Lov“, er det en Selvsølge, at en Bestemmelse i Finantsloven vilde faae samme Indflydelse som en Bestemmelse i en Lønningslov. — Jeg skal iøvrigt indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, idet jeg indseer, at vi først maae vide, hvilken Stæbne et Forslag vil faae, der gaaer ud paa Nedsættelsen af en Commission, som paa Thingets Vegne skal søge at trænge tilbunds i Statsadministrationens hele Maskineri og see, om den er istand til at finde Grundene til dets altfor store Kraft i Forhold til det lille Statsfolk, det skal bringe frem, en Commission, som skal søge at finde, hvor Grundene ligge til denne overvældende Kraft, som er istand til at seile hele Effbet i sjænk. Men ikke alene dette skal være dens Opgave; thi jeg indseer, at efter den haardnakkede Modstand, som Regjeringen gjør, mod at komme til virkelige Besparelser her i Landet, vil det være nødvendigt at gjøre et Forslag, som gaaer langt videre, nemlig et Forslag om Nedsættelse af en Commission til i det Hele at tage vor finantsielle Stilling under Overveielse. Førend jeg har seet, hvilket Udfald et saadant Forslag faaer, veed jeg ikke, om det er værd at udtale sig mere om denne hele Lønningsag; kan Forslaget ikke sættes igjennem, er det min Overbeviisning, at det er forgjæves at røre